

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΘΗΚΑ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΓΑΓΓΗ

(Μιά άριστετεχνική περιγραφή του δια σήμου Ίσπανού μυθιστοριογράφου Β. Μπλάκο-Ίμπανιέθ)

Ο δίσκοςος Ίσπανός μυθιστοριογράφος Β.Θάινε Μπλάκο-Ίμπανιέθ, δημοσίευσε, λίγο καιρό πριν πάλιν, ένα τετράτομο βιβλίο ταξιδιωτικών άποψέων με τον τίτλο «Ο Γύρος του Κοσμου από έναν μυθιστοριογράφο». Από το ενδιαφέρον αυτό βιβλίο παραλαμβάνουμε το παρακάτω κεφάλαιο, στο όποιο ο μεγάλος συγγραφέας μας χαρίζει μια παρασπτική εικόνα της θρησκολορίας των Ίνδιων και μια άριστετεχνική περιγραφή του αναρχιστικού έθιμου της άποτεφρώσεως των νεκρών :

ΤΑ θάρσα με μετέφερε, μαζί με άρκατούς άλλους Έσους αφηρητίες στο Μενανόρε, την λερά πόλι των Βραζμάνων. Την ημέρα εκείνη, βλοκ οι πύλοι ανοιγούσαν για την εορτή του Γάγγη ποταμού του Ισραύ ποταμού των Ίνδιων. Συγχρόνως, η ημέρα εκείνη ήταν άριστερομένη στην κασί των νεκρών.

Όλοι οι προσωνητά, και οι πιο φτωχοί άσους έχουν άγοράσει ένα στεφάνι για να το προσφέρουν στον Γάγγη, εις ένδειξιν λατρείας. Παντού εις σκορπισμένα λουλούδια, — λουλούδια κόκκινα, άκτρινα, γαλάζια. Τ' άσπινα νερά του ποταμού εινε και αυτά στοιχημένα με κίττα λουλουδιών. Σέ άσπαστα δέντρα — δώδεκα μέτρον από την όχθη, βλάστη με ξερνάλλινεται μια πολυχρονία άνθομένη ταυτία.

Τό χαρομένο γέος του ήλιου δίνει ιδιαίτερη γοητεία στο πλήτη ποδ' ένα συγγενερόναι κατά μέρος της όδους του Γάγγη. Κάνει να λάμπουν τα θάρσα θραζάλια των γυναικών και να λαμλακοποιον τα χρυσά στήματα ποδ' φέρουν στο πρόσωπο.

Και δέν άκούει ούτε μια γωνιά της άρκατομαιάς, όπου να μην εινε συγγενερόναι και ένας άλλος λουστρινών και προσωνερόναι ποτών. Σέ άρισημένα μάλιστα σηματα, το νερό του ποταμού ξεκαμλίζειτα κυριολεκτικά κάτω από τα κεφάλια τους.

Άνάμεσα στη θάρσα μας και στην όχθη, φαίνονται σάν να παρελάνουν, ένα στην πραγματικότητα σπασοται θάνατα και άλλα αλίθη άνθρώπων δυσημομένων ως τους θύμους στο νερό του ποταμού, με τα βλάματα συκομένη ψηλά, με την έπιμονή ένδειξη που δίδει η μενέλη λάμψη. Η θάρσα μας τούξ άγγίζει σχεδόν. Έστίναι, όμως, δέν μας προσέχουν δύναι. Η προσωνή τούξ Έξα μεταφέρει σ' άλλους κόσους...

Σπαρνά, μια άπριγγορητή δυσομία γίνισης την μύτη μας. Δέν άγγιζουμε να καταλάβουμε περί τίνος έπρόκειται...

Σε μωρή άπόστασι από τίνας ένα πένον σύννεφο και μια δυνατή θ-ομή καιωνής ισσορώς, μας πληροφορόναι ότι εκεί γίνονται η άπαιφρωσις των νεκρών. Η θάρσα μας άρσιση, άργουάλλινεται, μωρός από

μεις να παρακολληθή από κοντά το θέμα αυτό. Μένουμε βλοκ στην άρκατομαιά, προσέχοντας να μη πατήσουμε τους σκελετούς και τα μωσομαμένα πτώματα που ήταν σκορπισμένα δεξιά κ' άριστερά. Συγχρόνως, κρατούσαμε το μαντήλι μας στη μύτη μας για να μη άνανεύσουμε τις όληληρωμένες αναθυμώσεις που σκορπισόντουσαν από τα πτώματα.

Όχι τό πυρές ήταν άγαμμένες. Κόψ γύρω από τις πυρές αυτές ήταν σπυρνατοειμένα άδύρακα ζήταναι, άσκαθροισμένα, παρασπτικά και λεπρά, με το σώμα τριτημένο από βιά τις πλάγες. Κόψ βλο αυτά τα θλιβερά λείφρα άνθρώπων, παρακολληθόντουσαν άγύριστα τα θέματα της άποτεφρώσεως, το θέμα του θανάτου, απορηροισμένα για τη δυσομία, τους, με τη σκέπη ότι αυτοί, τούξάλλιστον, ζούσανε γ.

Από μωροιά μαντεψίσιου σε ποιά κοινωνία τάξιν άνήσαν έσταιν, των άποίων τα πτώματα άποτεφρώσανε τότε. Οά ήσαν άγαμμήλοος φτωχοί, ήρωή ή πυρά τους άπετελείτο από λίγα μονάχα έβλα. Τό πτώμα ένός από αυτούς σιορηγίνιταν, με τα πόδια ντυμένα έβλο από τη φοτιά. Και από τα πόδια αυτά, να προσηύνα και μωσομαμένα από τις φλάγες, έστιαξ ένα δυσοδέξ λείος. Οι πρωτότοινα, νεκροθάφτες, οι άσπαι πρωτοτατοίοναι στο έργο αυτό, περπάδουν τα πτώματα με τις τριανές τους, ποδ τις βιάθουν έβτερα κατά κομμάτια που έπισαν έβλο, για να μη πετάδουν και αυτά στο κέντρο της φοτίας.

Η πένθημα αυτή πικράτα σπασοίτε ως την άρκατομαιά νυαδέξ κυπνάς, ποδ σάς Έσανεν να άποδοχοροσύναι με άσθημα ήφιδας.

Σπαρνά, ο βαρσώσις μάς σπασοίτε να παρακολληθώσουμε μια ένδυσαρφονία τελετή.

Μιά από τις σκαλές ποδ κατέβαιναν στον ποταμό, ήταν πασιμένη από μια μωροιά, άπαιλοση ίσολοθία. Ο βαρσώσις ένος άγιος άρρωστος, έσοκωσις για τις άρσιες του και τα θώματα που έκανε — και οι άποάκωμοι να ρίξουν τώρα τα πτώμα του στον ποταμό.

Στο σηματο αυτό, όρλιου να κόνο μια δυσομασία: Τα πτώματα των ήσων του Μενανόρε δέν άποτεφρώνονται. Τα περπάει στον ποταμό για να παρακολληθουν σάδων στην εορτή των υδάτων του Γάγγη. (Τό περπαίνον αυτό άποδομαίνον μονάχα τα παιδιά). Μά η κείρινης των υδάτων του Γάγγη εινε μια κερφήρη ιστορία ποδ τολήρη. Στην πραγματικότητα, ο λερός ποταμός εινε γεμάτος από πελοσις καιμώνους — θάλλισια τέτατα, έβλο κοροκοθίον.

Ο θραζμάνος, ο όποιος έπρόκειτο να χρησιμοποιή βαρεφ' από λίγα, ως έβλασι στους καιμώνους του Γάγγη, φανότανε σάν να ζούτε ά-σάμα, έναν τον έβλασεξ από μωροιά. Τό πτώμα του ήτον κοθιμένο σ' ένα χρυσό άνάκλιτρο, σπασομένο με λευκά πάλια. Η γενούθη του, κάττωρη από αυτή, κατέβαινε κυματίζα ως το στήθος του. Ήζο μωσομαξ και θεσοκοποιών ήτον γυάινε την άμφορασώσα. Τέσπαρες κατό σπασοίτε να άναλάνητο μια μωροία στον ποταμό, άσπαι τα νερά φηόσανε σπασοίτε όπισον τον. Άφριταν τότε το πώληθιο φοτιά τους. Τό άνάκλιτρον έπεί-λεψη λέγο στην έπαρτίνα και ύβτερα έβλασινάστριε, μαζί με το πτώμα.

Ο θραζμάνος πήλινεν στην άσώνα εορτή. Και ό καιμώνι του Γάγγη θά χόρτασαν άμα: σάμαξ !

ΔΗΛΩΣΙΣ

Έπειθεή η διεύθυνσις των περ-οδικών μας δέξ ειχε προβλήσει την κατακληρητική ζήτηση των τριών πρώτων βιβλίων των όδρων μας

•ΚΑΤ' ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ•
•ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ•
και •ΜΑΝΟΝ ΔΕΣΚΟ•

και ειχε κυκλοφορήσει άνωθεν εις 20.000 άντιτύπων, τα όποια έβλητήθησαν, ήναγκάσθη να προθή εις άντιτύπων αυτών, γά να βλανατοσήθ βλοξ τους άναγνώστας μας.

Τούτο όμως άφίτηρος άρκετον χρόνον, άποσπόλησε τας τυπογραφικάς μας έγκαταστάσεις και προκάλεσε καθυστέρησιν στην έκτύπωσιν του τετάρτου βιβλίου μας

•ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ• του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ζητούμεν συγγνώμην από τους άναγνώστας εμς διά την καθυστέρησιν αυτήν, η όποια άφείλεται εις άνυπεκλήτους τεχνικάς δυσκολίας, και τους άποσπομείθα ότι εις το μβλόν βλο κ' άλλα β-βλια μας θα κυκλοφορήσιν μοναχώς, τους παρακολληθουν δε μη κρησόντα τα σχετικά βλο κ' τα όποια δημοσιεύονται εις το έξωβιβλίον Πάντως, η «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» θα κυκλοφορήση ποδ το μωροΊουσίον. Την άσφοθή ήύλινεν της κυκλοφορίας θά την προδοοί-σομεν εις προσεχώς φθίλλον.

Ο ήλιος άρσιος να ρίξην άγίνας ποδ πασιώντες. Μέσα στην άνδοφωρη αυτή έβλητη τα λουλούδια του ποταμού άρσιων και να σπασοίθουν με υεροθιά θύμα με κέρση που άνασθίδουν τα λουλούδια, τα όποια άργουάλλινουν πάνω στα μαντήματα.

Και ο άρσιος, του όποιο το νερό άρσιων να προσηύξουν, σάδωνεξ στην άμφορασώσα όπισξ ύβρωσις, καιμώνις έβλο, ποταμιάς, γυναικίους σώματα άρομωτομαμένα με γασμαί. Και βλο αυτές τις όπισξ τις σπασοίθουν η δυσομία των ή-ποσιών της πόλλεος, ποδ γινόντουσαν στον λερό ποταμό.

Χυάιδες άνθρωποι ήμεναι θάνητοι μέσα σ' άραμομένα νερά του Γάγγη. Οά έλεγε κενός βλο, έσοκωμοτα περί μιας φανταστικής άνδοφωρήσους, ποδ άποσ-λειτο από πένον μωροξ κοροξίς. Και βλο αυτοί λιγ-σιανοσθον ότι ο καιμώνις παρακολληται σ' άπόσταξ Μόνον μέτρον... Λήθησιν τα πάντα, άπορηροισώ-ναι από την προσωνή τους.

Κόπον - κάπον, σάδων τον κερφά και πένον από το νερό του ποταμού, ποδ εινε γεμάτο σπασομένα λουλουδια και μωρο καιμιάτα από άνθρώ-νους σάμαξ...

Άν και μη ύπολοκίματα των νεκρών ριζόντουσαν σπασοίθον στον Γάγγη, στις μωροξ προκωμίες θά ήθιε πένοντα ένα πένον στρώμα περσος, έστιαξ άκόμα. Τα πτώματα ποδ κέρη-καν τελενταία, θραζμάνον τα πα-γομείνα άποκινάθια των σπαρτών ποδ ήτοπερσώθησαν προσημομένους. Κενός από τούξ σπασοβήτας μου δέν ειχε το θάρσος και τις δυο-